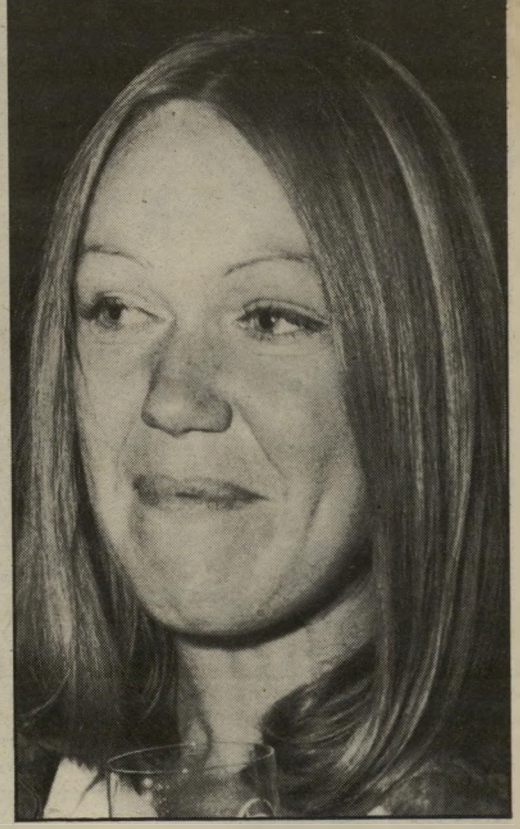

אלי ("פפו") פפושדו:
"זה רעיון מצויין —
כי זה הרעיון שלי!"

זידאן עטשי:
"צהל יסתלק, ומי
יישאר? הדרוזים!"

אנה פונגר:
"זאת בושה!
בושה ענקית!"

בסוף השבוע התגרסה ידיעה מיסתורית: אלי ("פפו") פפושדו, הבעלים (יחד עם התק"ם) של מלון אביה סונסטה בשטח-המחלוקת - טאבה, ביקר בקאהיר יחד עם עורך-דינו, שרגא בירן. השניים, כך פורסם, הציעו למצרים נוסחת-פשרה, שעל-פיה תהפוך טאבה לאיזור חופשי, ותהווה מיגרש לשיתוף-פעולה בין מצריים וישראל. פניתי לפפושדו, הלה העדיף להתעטף במעטה-מיס-תורין, להתחמק מתשובות ישירות, אם כי התעקש שגם התחמקויותיו יקבלו ביטוי תיקשורתי.

- האם אתה מאשר את המידע שהתפרסם?
- אני לא מאשר, אבל גם לא מכחיש. אני מוכן לומר שזהו רעיון שלי, רעיון שאני הגיתי! וזהו רעיון מצויין, לרעתי.
- מי הסמוך אותך לנהל משאומתן בשם ישראל?
- אני לא בריוק מבין את השאלה. את מוכנה להסביר?
- מה אומרים במישרר-החוקין, למשל, על יוזמות פרטיות כגון זאת שלך?
- אני לא מבין בזה. הכיחשוב שתרגישי שזה רעיון שלי, ושאני הגיתי אותו, יותר אני לא מוכן להגיבו!

צה"ל, דווחנו, מנסה להקים יחידה דרוזית בצד"ל. הניסיון לא הצליח מיידע-מה. בינתיים, התנדבו כ-100 דרוזים בלבד ליחידה היוזמה. על כפריס דרוזיים בלבנון הוטל סגר, כדי להכריח אותם. לנדב" צעירים. גם בקרב הדרוזים בארץ לא שוררת התלהבות מהרעיון. פניתי לזידאן עטשי, חבר-כנסת מטעם שינוי ותושב הכפר הדרוזי עוספיה, לשמוע את תגובתו ליוזמה זאת. התגובה הגיעה בשצר-קצף.

ניתן לבצע זאת רק אם הדרוזים בחצייה ירצו בכך; כל ניסיון לרחוף אותם להצטרף לצד"ל, ייצור בומרנג. איך? תראי, גם הדרוזים וגם גורמים אחרים לא מאמינים בצד"ל. זאת תופעה חולפת, לרעתנו. לא צריך לחזקו על-ידי השתלת אנשים מבחוץ. זה מלאכותי.

מה שעלול לקרות הוא שאנשי-צבא-לאחד ינטשו, ומי יישארו? נכון, הדרוזים זה רעיון גרוע. לא התייעצו עימי, ולכן אין לי מושג כיצד הגיעו אליו. אם התייעצו עם אנשים בעדה הדרוזית, התייעצו עם אנשים רעים, הנותנים תמיד עצות רעות. אלה הם פניה של מדינת-ישראל!

● כלומר, אתה צופה שהניסיון ייכשל?

הוא כבר לא מצליח. הדרוזים הבטיחו שלא יאפשרו לכוחות זרים להיכנס לשטחיהם, ולדרוזים יש מילה: מילת-ברזל! לעומת זאת, אם יפעלו בניגוד לרעתם, ייווצר עימות מיותר עימם, ותיוצר מבוכה גדולה.

כוונתו של נשיא ארצות-הברית, רונלד רגן, להניח זר-פרחים בבית-הקברות בביטבורג, זכתה בהד תיקשורת רב. רואינו ניצולי-שואה, ותיקי מילחמת-העולם-השניה באמריקה, אנשי-ציבור ופרשנים למיניהם. כדי להאיר את הנושא מזווית אחרת פניתי לאנה פונגר, עיתונאית גרמניה, הנמצאת מזה 15 שנים בארץ. פונגר בת ה-41, בת להורים נאציים, התגיירה ונשאה לישראל. היא נושאת עדיין דרכון גרמני, וזה עתה חזרה משלושה שבועות של שהייה בגרמניה.

● איך הגבת, כששמעת על כוונתו של רגן?

חזרתי עכשיו מגרמניה, ושמעתי מה הם אומרים שם. זה לא רק אני — החברים שלי, החוגים שלי — כולם מוועזעים. זאת בושה! בושה ענקית! גם מצד ממשלת גרמניה, וגם מצד הממשלה האמריקאית.

במשך 40 שנים לא ציינו בגרמניה את יום-השיחור (ה-8 במאי), מכיוון שפחדו שתחזור הרגשת התבושה שלהם. אז עכשיו, פיתאום, נזכרו לחגוג?

● אולי אנחנו מפרזים בחשיבות שאנחנו מייחסים להנחת זר של פרחים בבית-קברות?

זה לא אנחנו זה אלה שתיכננו את זה בצורה כה בומבסטית — הלמוט קול ורונלד רגן, זה מאוד מתאים להם, לעשות משהו בומבסטי, שכל העולם יראה וייתרשם. ממש תיכננו את זה למען התיקשורת.

● איך סבורה שאנחנו עושים שימוש תדיר מדי במזנה שואה?

לא לגמרי לא. זה מה שמבריל את מילחמת-העולם-השניה משאר המילחמות. אפשר ללכת לבית-קברות של חיילים. אני לא פוסלת זאת. גם פרנסוא מיטראן עשה זאת עם קול, לזכר חללי מילחמת-העולם-הראשונה. זה מתאים לכל מילחמה, פרט למילחמת-העולם-השניה. אני הייתי מציעה, כתחליף, ביקור כפרלמנט — סמל לדמוקרטיה שגולדה כתוצאה ממילחמת-העולם-השניה, בצירוף ביקור כמחנה-הריכוז. זאת הקומביניציה הנכונה.